

Nr 500.

Av herr **Lundqvist**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändring i lagen den 16 maj 1930 (nr 138) om arbetstidens begränsning, m. m.

I Kungl. Maj:ts prop. nr 192 föreslås bl. a. att arbetstidslagen den 23 maj 1947 för hotell, restauranger och kaféer i sin gällande lydelse göres definitiv genom att den nuvarande tidsbegränsningen i fråga om lagens giltighetstid undanröjes. I de remissyttranden, som avgivits med anledning av förslaget, ha en del ändringar i den nuvarande lydelsen ansetts behövliga. I propositionen ha emellertid inga hänsyn tagits till dessa, ehuru motiveringarna för de föreslagna ändringarna synas synnerligen beaktansvärda.

I det läge, som nu inträtt med en avsevärt ökad internationell konkurrens på turismens område, en konkurrens som med all sannolikhet kommer att ytterligare skärpas, böra framför allt de synpunkter, som i detta avseende äro av betydelse, vinna större beaktande, innan lagen göres definitiv. I synnerhet de utländska turisternas anspråk på en förstklassig service få icke eftersättas, om Sverige skall ha möjlighet att hävda sin ställning som ett eftersökt turistland. Turisthotellen arbeta redan nu under stora svårigheter på grund av bl. a. klimatiska förhållanden, som möjliggöra ett öppethållande endast under relativt korta perioder. Det måste emellertid anses vara ett landets intresse, att dessa hotell bibehållas vid oförändrad och om möjligt förbättrad standard. Det framstår därvid även som ett trängande önskemål, att de svenska turisthotellen icke tvingas arbeta under avsevärt sämre förhållanden än de utländska konkurrenterna, om detta kan ske utan att vederbörande arbetstagares intressen eftersättas. Detta bör kunna ske genom ett smidigare anpassande av lagens bestämmelser till besöksfrekvensen under olika perioder. Svenska turisthotellens riksförbund anför i sitt yttrande till arbetarskyddsstyrelsen rörande belastningen under olika perioder bl. a. följande:

”Vinterföretagen öppna i regel till jul för att under helgen och fram till den 6 januari ha fullbelagt. Därefter inträder en lågfrekvens fram till omkring den 10 februari, under vilken en del företag stänga helt och hållet och andra åter ha en beläggning på omkring i genomsnitt 35—40 %. Under denna tid måste personalen dock fortfarande vara anställd och avlönad. Under februari stiger sedan beläggningsprocenten till ca 70 % för att sedan kulminera i mars månad och över påsken till högsta möjliga, varpå åter en lågfrekvens inträder.

Kustföretagen öppna i regel den 20 juni för att över midsommar få en toppbelastning, som sedan sjunker till ett minimum under sista hälften av juni och fram till omkring den 7 juli, då en intensiv högsäsong inträder, som varar till första dagarna av augusti. Beläggningsciffrorna för kustföretagen bruka varje

är vara för juni 20—30 %, juli 95 % samt augusti högst 50 %, givetvis även i viss mån beroende på väderleksförhållandena. De siffror vi här angivit äro icke tillfälliga utan upprepas i vår beläggningsstatistik för varje år.”

Det förefaller under dessa förutsättningar oriktigt att vid lagens utformning jämställa arbetsförhållandena vid dessa säsongbetonade företag med sådana, vilka ha en jämn frekvens året runt. Detta måste nämligen i sin tur innebära, att servicen vid turishotellen under perioder av toppbelastning i motsvarande grad blir lidande. Att detta redan vällat kännbara svårigheter för turisttrafikens nöjaktiga tillgodoseende, lärer icke kunna bestridas. En avsevärd förbättring av betjäningen utan någon som helst förändring av arbetstimmarnas totala antal skulle med de erfarenheter, som vunnits, sedan den provisoriska lagstiftningen började tillämpas, kunna ernås genom att den lagstadgade arbetstiden vid sådana företag finge fördelas på 6-veckorsperioder i stället för, som nu gäller, 3-veckorsperioder.

Det har visserligen anförts, att ett dispensförfarande står dessa hotell till buds, men detta medför betydande praktiska olägenheter. Dessutom äro — och framför allt — förhållandena för samtliga dessa turistföretag i detta avseende så likartade, att ett lagstadgande av denna arbetstidsfördelning synes mig vara väl befogat och även ägnat att skapa en önskvärd likformighet i arbetsförhållandena inom alla företag av denna kategori.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 192 angående lagen om fortsatt giltighet av arbetstidslagen den 23 maj 1947 för hotell, restauranger och kaféer måtte besluta, att lagens 4 § erhåller sådan lydelse, att turishotell må använda arbetstagare till arbete under en tid av högst 288 timmar under loppet av 6 kalenderveckor, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta härför erforderlig lagtext.

Stockholm den 25 april 1950.

R. Lundqvist.
